

'The Airplane var eksponent for selvaste The Francisco Sound, denne specielle lyse, lette, søvne, drømmende tone'. — Foto: Lars Hansen

Musikkens svimlende sug

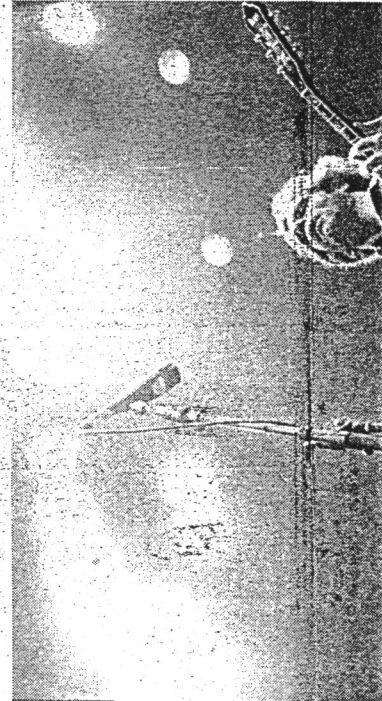
Dan Turèll fortæller om et saligt genhør med Jefferson Airplane og Grateful Dead

Af Dan Turèll

SAN FRANCISCO (Po-litiken) — Dette efter-år, lige på kanten til 1990, har været præget af reunioner i rockmusikken: Who, Rolling Stones, etc. Men et også Jefferson Airplane...
 The Airplane, som her i San Francisco er et lokalt fænomen, et hus-orkester eller et egus-orkester. The Airplane, som er en del af byens — og en del af verden — og som mere eller mindre har ligget i søvne eller rettere mange forskellige melposer med mange forskellige navne — i en halv

sammen. Hvem synger bedre duo end Grace Slick og Marty Balin? Hvem kan skabe en treenighed som de to sammen med Paul Kantner? Og hvem, hvem, har en rytmegruppe som Kaukonen og Casady?
 Jack Casady må være oplagt kandidat til titlen som Verdens Mest Undervurderede Bassist. Hans tone ruller ud over hele landskabet, hans snor holder Flyvemaskinen både oppe og under kontrol.
 Andre gamle hippier — eller bare jævnaldrende — vil vide hvad jeg mener, når jeg, sådan løst henkastet, nævner titler som Won't You Try, Somebody To Lo-

lerne virrer i luften omkring én. Man genvinder drømmen om sin ungdoms tabte og håbløse forelskelse i Grace Slick.
 Og på vej hjem i mørket over en kontrasterende skovende Bay Bridge håber man det bedste. Man håber, Jefferson Airplane vil blive ved med at holde sig svedende. Man har underværet dem så længe — og vil så nødtigt.
 scene 6: Shoreline Amphitheatre, Mountain View, Artist: The Grateful Dead.
 Mens alle de andre, de gendannede og/eller genaktiviserede grupper, til og

skuffet i fredags, ser nødtigt nogen gentagelse, og forresten kommer familien snart, og vi er på vej nordpå.
 Men jeg er, og om det så skal stå i avisen, jeg vedstår det: En mand med en sjældent familie. Den forener sig omgående med Jim om, at det skal jeg, Den insisterer, med datterens ord. Den skal nok finde mig ud på natten på et andet lokal-bryggeri Jim kender.

Så Jim og jeg tager til den sidste Grateful Dead-koncert i denne omgang, ud på eftermiddagen — og nu er alt fryd. Le-gende, dansende fryd — California Dreamin', som de

twillinger — på hvert knæ. Ikke noget jeg er vant til, men forældrene skulle lige hente drikkevarer eller på ve eller bt eller andet, så — 'Gider du lige?'
 Vi Dead Heads stoler på hinanden.

Og på vores Taknemmelige Døde, der den gang ikke skuffer, men spiller sig lige op og ind i Himlen — ikke mindst ved at slutte med Dylan's vidunderlige hymne Knockin' On Heaven's Door, med Garcia som lead på spade som stamme.
 Vi går overlykkelige hjem. Om aftenen da jeg møder familien og fortæller, løs kan

